

OPINIONS

Nº 120 - any 2020

¿Necessites un/a amant?

El títol pot fer pensar que m'he begut l'enteniment però, si seguïu llegint, n'entendreu el perquè.

Després de llegir escrits d'un psicoterapeuta argentí de nom Jorge Bucay, m'ha semblat interessant, mitjançant aquestes Opiniions, compartir amb vosaltres, de manera resumida algun paràgraf de les seves publicacions.

Amb els seus contes i escrits, Bucay no deixa mai indiferent. A través de ficcions que poden ser realitats, es pot trobar una manera de resoldre inquietuds que, sense intervals de descans, ens bloquegen i ens fan incapaços de prendre determinacions sense un ajut.

Bucay no escriu de manera transcendental o dogmàtica, sinó que ho fa de manera oberta, lliberal i planera, sobre l'amor perdurable i l'efímer, l'amistat, la sexualitat, etc., i, com a psicoterapeuta, recomana esbrinar com som realment i ho acceptem, sense buscar excuses ni donar la culpa als altres de les nostres febleses i dels nostres malencerts.

En un dels seus escrits explica: com persones que arriben al seu consultori després d'haver visitat altres facultatius que els han diagnosticat "una depressió" i receptat les corresponents pastilles; es planyen de patir insomni, falta de voluntat, un pessimisme que els fa somicar a totes hores, que les seves vides transcorren de manera monòtona i sense il·lusions; que treballen per a subsistir; que no saben en què ocupar les estones de lleure, i que, tot plegat, els produeix desesperança i grans crisis d'angoixa.

Després d'escoltar atentament aquests neguits, molt sovint produïts per un desencís familiar, d'amistat, social o amorós, els diu que, no necessiten cap mena d'antidepressiu, que el que realment necessiten és **un/a amant**.

Com és de suposar, l'expressió dels pacients en escoltar aquest diagnòstic és de sorpresa, i, no són pocs els que, enutjats i ofesos, giren cua i no tornen mai més a la seva consulta.

Als que decideixen quedar-se, Bucay els explica el sentit de la seva peculiar recepta: *"Un/a amant no és solament la persona amb qui es pot practicar una estona de sexe i anar variant. Un/a amant és: què o qui ocupa el nostre pensament abans de quedar-nos adormits i amb el qual despertem. Un/a amant és, què o qui, només pensar-hi ens produeix un somriure enmig de les preocupacions i algunes tristeses que ens sovintegen"*.

I segueix: *es pot trobar un amant en la nostra parella, en una amistat, en la família, en la feina quan és vocacional, en una mascota, en un projecte, en una creença espiritual, etc. En definitiva, un amant és... allò que omple amb goig, aquell espai interior que tots necessitem emplenar i que ens fa sentir a gust per a seguir vivint.*

Tots els “amants” a què fa referència en Jorge Bucay són vàlids per omplir estones de buidor. Però, n’hi ha un que es diferencia de la resta, perquè fa sentir una emoció tan intensa que aclapara la raó. Un sentiment que ell anomena “*estar enamorat*”.

“*Estar enamorat*” és una pertorbació, que es pateix de manera sobtada o progressiva, quan un queda com imantat cap a una altra persona i fa que, durant un temps, no es pugui pensar en una altra cosa. Tant se val els canons estètics, culturals, l’edat, el color de la pell, etc. “Estar enamorat” és veure a l’altra persona de manera idealitzada, arribant fins i tot a trobar excuses en les seves maneres de parlar i actuar, que foren impensables admetre en altres persones.

Quan s’arriba a aquest punt i després d’un període d’indecisió, pot haver-hi qui busca una trobada amb qui ha motivat aquest sentiment per expressar-li sense embuts, sense enganys i sense tenir la sensació que fa el ridícul, que li agradaria compartir moments de tendresa i de passió.

¿Què pot passar després d’haver manifestat aquest desig? Només dues coses: que la proposició sigui rebutjada o que sigui acceptada.

En cas de ser rebutjat/da, el millor és no insistir i retirar-se, a contracor, però dignament. Malgrat que la processó anirà per dins, el desengany servirà per a fer madurar emocionalment i anar veient la vida amb més serenitat i amb altres ulls.

Ara bé, si la proposició és acceptada, voldrà dir que són dos que desitgen el mateix, i que el sexe o la seva absència, podrà formar part d’aquesta relació.

Com diu en Jorge Bucay: “*amb amor o sense, el sexe és la capacitat física per donar i rebre plaer sexual. Amb amor, pot perdurar una vida, però si només és sexe, pot tenir data de caducitat per cansament o per altres qüestions*”.

En cas que només hi intervingui el sexe ¿és una poderosa raó per a no gaudir-lo quan es presenta? ¿S’han de rebutjar els plaers que proporciona, pensant que dins d’un temps pot acabar? ¿És millor la tranquil·litat emocional que dona una parella estable?

Cada persona és un món i ben segur les respostes seran diferents segons el viscut, el no viscut, les creences religioses, els valors i l’ètica de cadascú.

Deixant de banda el sexe com a desfogament hormonal; diu també en Jorge Bucay: “*la resta de sentiments com l’afecte, l’amistat, la tendresa, etc., quan han arrelat i persisteixen amb el pas dels anys, pertanyen a l’àmbit de l’estima perdurable*”.

Hi ha qui busca en la parella una solució econòmica, apaivagar la seva soledat, qui faci les feines de casa, tenir descendència, etc., però, si amb qui havia semblat idoni conviure no hi ha un estímul afectuós, pot acabar inevitablement amb indiferència, tedi, avorriment i en buscar, una vegada i una altra, a qui pugui omplir les necessitats que fan tanta falta per a tenir un assossegament corporal i anímic.

Però, quan es troba algú amb qui la relació es basa en moments de passió i amb un diàleg sincer i respectuós, en projectes i il·lusions compartides, en una responsabilitat conjunta no exempta de sacrificis i que alhora, ajuda a fer que es plantin cara als dracs interns i externs, que, de tant en tant ens escometen fent-los transformar en boniques papallones; ben segur, aquest amor, serà per a tota la vida i res, el podrà destruir.

Aquesta és la part ideal de la convivència; però, també pot haver-hi relacions tòxiques en què un dels participants frena el desenvolupament de l'altre generant desorientació, tristesa i un abaltiment anímic, causats per un maltractament físic, verbal o per mentides continuades. Si a tot això s'afegeix l'agreujant de patir-les de manera persistent, pot provocar perturbacions psicossomàtiques (d'origen psíquic), que, de mica en mica, aniran produint trastorns físics fins a arribar a emmalaltir a qui les sofreix.

Quan això passa, el suport extern pot ser de gran ajut, però, la veritable solució rau en un mateix. El procés pot ser llarg, però, la voluntat i l'energia, han de ser actituds imprescindibles per a posar fi a tant desori.

Estimar no és suportar-ho tot al preu d'un sacrifici propi il·limitat. Un amor que demana sacrifici constant sense donar res a l'altre que ompli la seva part afectiva, no és amor sinó esclavatge. L'amor és alguna cosa més que resignació eterna i submissió. Qualsevol ésser humà té dret a gaudir-lo, però... sense perdre mai ni la pròpia estima ni la pròpia dignitat.

Cloenda

Pot passar que mirant enrere algú trobi que la parella de la qual s'enamorà temps enllà, no té res a veure amb la que després ha estat realitat.

Malgrat en alguna ocasió, la falta de comprensió, genera un sentiment d'animadversió. El frec a frec fa l'estima i, aquesta, és de gran ajuda per a suportar moments de dificultats i sacrificis. Una estimació que queda patent quan un dels dos sofreixi un desànim o qualsevol malaltia i l'altre, sense plànyer res, fa els impossibles per evitar-li aquest sofriment.

De tant en tant s'hauria de fer balanç per si hi ha alguna "pedra a la sabata" treure-la i seguir caminant al costat de qui s'ha compartit tendreses, alegries, i també moments d'adversitat i sofriment, deixant de banda cants de sirena que canten a cau d'orella disposada, amb la seva veu, a embadalir-nos.

Haver arribat a la maduresa al costat d'algú que s'estima, compensa amb escreix aquell somni romàntic en què tots hem somiat alguna vegada al llarg de la vida. La llàstima és que no valorem les coses quan les tenim i no ens adonem dels afortunats que som fins al moment que sabem les podem perdre o quan ja les hem perdut.

El temps és breu i val la pena aprofitar cada instant de la vida en què l'amor és present, no sigui cas que, quan ens adonem de la increïble oportunitat que hem tingut per gaudir-lo i l'hem deixat passar de llarg, ja disposem de poc temps per expressar-lo i rebre'l.

Ha de ser molt trist no tenir ningú a qui estimar ni de qui sentir-se estimat, deu ocasionar molta soledat i un buit en el més profund del nostre ésser molt difícil d'omplir.

En definitiva, l'amor ho és... quasi tot. No deixem d'estimar.

Si, estem tristos, patim insomni, no tenim il·lusions, sentim soledat i tantes altres coses... com diu en Jorge Bucay: **necessitem un/a amant**.

Maria Mercè Usón